

[Finansministeren.]

ligger. Skulle noget sådant forekomme, hvad jeg ikke håber, må vi naturligvis tage stilling dertil på en frisk i hvert enkelt tilfælde.

Jeg kan bekræfte, hvad det ærede medlem hr. Gudiksen formodede, at det 80 pct.s loft, der nu efter disse forhøjelser er etableret for skatterne, er tænkt som midlertidigt; det er forudsat, at når disse ekstraordinære skatter ophører, skal man igen gå ned til de 75 pct. Jeg er også enig med det ærede medlem hr. Gudiksen i, at hvis en af dem, der har bunden opsparing, skulle lide tab ved det pågældende pengeinstituts fallit, må der være en berettiget forventning om, at staten vil træde til. Men jeg vil gerne sige, at dette naturligvis ikke i nogen måde afsvækker pligten for de pågældende pengeinstitutter til både af hensyn til disse særlige indskydere og af hensyn til alle andre indskydere at holde deres forhold i orden.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Gudiksen i, at undergrænsen 6 000 kr. for den bundne opsparing er for høj, når det drejer sig om indtægter på landet; og når det ærede medlem beklagede, at denne grænse var sat til trods for, at vi havde en professor som finansminister og andre økonomer på rigsdagen, kan jeg ikke lade være med at sige, at det ærede medlem sikkert vil deltage med mig i en beklagelse af, at hans nationaløkonomiske partifælle i folketinget ikke dør kom mig til hjælp. Det radikale partis ordfører var en af dem, som forhindrede mig i at få den bundne opsparing i forbindelse med en tillægsindkomstskat for unge mennesker med betydelig lavere indkomster, som jeg havde stillet efter. Jeg beklager, at han ikke først har rådført sig med det ærede medlem hr. Gudiksen.

Til det ærede medlem hr. Chr. Nielsen skal jeg sige, at jeg efter at have hørt hans oplysninger om fortrykket beklager, at jeg har misforstået ham i søndags, og jeg vil gerne gøre en undskyldning for det, jeg den aften sagde; men jeg skylder dog at gøre den tilføjelse, at selvom det er rigtigt, at det ærede medlem den aften har sagt, at det var handelsunderskuddet i indeværende år, der var 1350 mill. kr., havde jeg ret, når jeg sagde, at det ikke er handelsunderskuddet, det kommer an på, men derimod underskuddet på betalingsbalancen, som er væsentlig mindre, idet man bl. a. skal fradrage de netop i år meget større fragtindtægter. Selvom det er rigtigt, at det ærede medlem sagde „handelsunderskuddet“ i søndags, kan jeg altså tilføje, at det

ærede medlem burde ikke have sagt det, for det, det kommer an på, er ikke dette beløb, men det væsentlig mindre underskud på betalingsbalancen.

Gudiksen: Således som den højtærede finansminister har opfattet mine udtalelser, kunne de jo se lidt mærkelige ud. Men det, jeg sagde, var, at der var folk, der rejste det spørgsmål, om dette ikke var for voldsom en udskrivning, — jeg sagde ikke, at jeg selv mente det. Og senere sagde jeg, at der var folk, der havde spurgt, om dette nu også er nok, om dette nu også kan holde i fremtiden. Når den højtærede finansminister får det at vide, tænker jeg, han ikke vil bebrejde mig noget i den forbindelse, for det er ikke min personlige opfattelse, jeg har udtrykt, det er ikke mig, der har spurgt på denne måde.

Hvad angår prisbevægelsen, vil jeg sige, at efter min mening er det noget af det vigtigste, at prisbevægelsen bliver taget op til virkelig alvorlig forhandling her i rigsdagen, og det vil jeg henstille til den højtærede finansminister at lægge sig i selen for. I slutningen af bemærkningerne til lovforslaget om bunden opsparing er der også gjort opmærksom på, at denne tanke er under ventilation. Jeg mener, det er noget af det, der haster allerstærkest, at få priserne lagt fast, så vi kan få de foranstaltninger, vi her gennemfører, til at holde.

Finansministeren (Thorvald Kristensen): Jeg beklager, at jeg før glemte at svare på et spørgsmål, det ærede medlem hr. Villemoes stillede. Jeg kan oplyse, at ligesom der nu er fastsat en bestemt dato for begyndelsen af forrentningen af den bundne opsparing for selskaber, således var det samme oprindelige foreslået, forsåvidt angår den bundne opsparing for personer. Begge dele hang sammen med, at når man skal indbetale den bundne opsparing til staten, skal der jo udstedes opsparingsbeviser, altså en slags statsobligationer. Det tager nu for det første meget lang tid — jeg kan nævne, at der er ca. 265 000 personer og flere tusind selskaber, der skal betale —, og dertil kommer, at når man har sådan et papir, der i realiteten er en statsobligation, er det praktisk meget vanskeligt at have forrentningen på anden måde end fra en ganske bestemt dato. For selskabers vedkommende udskrives den bundne opsparing udelukkende for skatteåret 1951—52, og der står i § 17, at den skal indbetales inden 14 dage efter, at selskabet har modtaget underretning om størrelsen af det beregnede opsparingsbeløb.